

Sfcherning: Jeg troer, at det var mine Ord, det ærede Medlem oplæste, nemlig disse: „at den Sum, som paa Statens Vegne til Statens Opretholdelse i dette Dieblik begjæres hos os, maae vi være redebomme og villige til at give, men at vi da ogsaa maae kunne komme til at behandle de Krav, der saaledes gjøres til os, om de end fremkomme noget anderledes end i den fuldt lovlige Form.“ Det skulde der have staaet; det var det, jeg sagde, og det er altsaa en Feil i Redaktionen. Om nu Kravene under de nærværende Omstændigheder til enhver Tid kunne gjøres i fuldt lovlig Form eller ikke, kan jeg ikke sige. Det ærede Medlem mener, at de kunne det, men jeg tvivler om, at selv de Former, han her anførte, ville, med Hensyn til de Krav, hvorom her er Spørgsmaal, have den fulde Lovlighed, som en virkelig Lov bør have, og i alt Fald kan der komme det Tilfælde, at vi maae hde herfra, uanset at det Forholdsmæssige ikke kan staffles tilveie fra noget andet Sted. Det Spørgsmaal kan da komme til at indtræde, hvorledes Fordringerne skulle stilles saaledes, at vi beholde vor Regres, thi den maae vi under enhver Omstændighed beholde tilbage. Jeg har ikke villet forbyde mig deri, men hvad jeg har villet gjøre klart og gjældende, det er, at der for Dieblikket er en Sag her i Landet, som er den herskende, og som er en streng Herre, det er nemlig Krigens Fordringer, og naar disse gjøre Krav gjældende, maae alle sibeordnede Hensyn vige for at staffe dem tilveie. I det man da træder op ligeoverfor os, som blive den Reserve, der kan fyldestgjøre dem, maa man imidlertid ogsaa vente, at vi kunne fordre et ganske andet Indblik i Sagen, end naar man under en fuldkommen lovlig Form under almindelige Forhold kommer og siger, at Indtægt og Udgift staae i et vist Forhold til hinanden i Fællesstaten, at der savnes Saameget til at dække Udgiften med, og at vor Part deraf bliver saa stor. Vi skulde nemlig kun til Fællesstaten, naar det ligger klart, at Fællesindtægterne ikke dække Fællesudgifterne; det

er kun for at dække Differentien, at vi der ere gjældbundne. Forholdet er altsaa i dette Tilfælde og under vanskelige Omstændigheder ikke saa klart, at det jo er bedst for os itide at være fattede; paa at hde uden at holde for stærkt over de lovlige Former, men den Art lovlig Form, der, som det ærede Medlem sagde, saaledes kan forklæres igjennem det Kalkulatoriske, er i Grunden ikke Noget, thi Udtrykket „Kalkulatorisk“ kunde paa den Maade uden Videre føre til et ligefremt Krav paa et halvt Hundrede Millioner. Det er en Form, men her er ikke Spørgsmaal om Former; her er Spørgsmaal om Virkeligheden, her gjælder det netop om, at vi ikke i nogenformhelt Retning hænge os i Former. Naar det gjælder Statens Existens, maa man sætte sig ud over alle Former, thi der maa da holdes paa den; man maa ikke hænge fast i smaalige Former og alermindst i saadanne, der kunne fortolkes ved nogle Ord.

Formanden: Jeg skal bemærke, at da den ærede sidste Taler i forrige Møde brugte den Udtalelse, hvortil den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgfreds (H. Hage) idag sigtede, opfattede jeg den ikke saaledes, at der deri laa nogen Anthyndning af, at der overhovedet kunde være Spørgsmaal om her at gaae frem paa ulovlig Maade. Jeg opfattede Uttringen som sigtende til en uvis Fremtid, og jeg skulde derfor henstille, om man ikke, saalænge et saadant Tilfælde ei foreligger, vil finde det rigtigst ikke at forbyde sig for meget i en Diskussion om, hvorledes man vil forholde sig, naar det foreligger.

H. Hage: Den Bemærkning, den ærede Formand nu gjorde, vilde jeg netop have fremsat. Jeg ønsker langtfra at komme ind paa de overmaade vanskelige Spørgsmaal, som det ærede Medlem reiste. Jeg haaber ikke, at de skulle indtræde. Dersom de indtræde, maa det overlades til Fremtiden at bestemme, hvorledes man skal forholde sig. Det har været mig nok at